

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Čas prázdnin a letních dovolených je neúprosně pryč. Doufám, že jste si odpočinuli ...

TÁBOROVÉ VZPOMÍNKY

Přemýšlím, jak moc jsou vedoucí unavení a jak moc jsou děti čilé.

1. 10. 2017 / Č. 101

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)

další autoři příspěvků

Jana Duchanová (JaD)

autoři fotografií

www.signaly.cz - str. 5, 7, 8
Ladislav Trojan - str. 10, 12
Vojtěch Kalčík - str. 16
Marta Mrázková - str. 17
www.spojene-farnosti.webnode.cz -
str. 19
Nerušílovi - str. 22, 23
Jiří Karták - str. 24, 25

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažímalová

typografická úprava

Mgr. David Zažímal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 190 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi a kolportéři
z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní potřeby farností. Neprodejné. Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků. Anonymní příspěvky nezveřejňujeme!

STR.	NÁZEV
3	Slovo otce Tomáše
4	Homilie na CSM 2017
6	Nebojte se ...
9	Národní pouť do Fatimy ...
13	Když si Bůh člověka k něčemu volá
15	Táborové vzpomínky
16	Letní tábor „starších“
17	Letní tábor Zlatomlýn 2017 / V kostele se netleská
18	Říjen, měsíc posvátného růžence
19	Muzikál Jesus Christ Supermlád
20	Rozhovor s ...
22	Misijní pozdrav
23	Farní den
24	Farnák 2017
26	Dějiny prvotní církve
28	Informace

Uzávěrka příštího čísla bude 3. prosince 2017!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 25,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Čas prázdnin a letních dovolených je neúprosné pryč. Doufám, že jste si odpočinuli a zažili pěkné chvíle, na které budete rádi vzpomínat, že jste se osvěžili jak na těle, tak i na duchu.

Žijeme v době, kdy mnoho lidí už nevěří na zázraky. Já na zázraky věřím a sám jsem byl svědkem mnoha zázraků jako kněz nejen u druhých, ale i ve svém životě. Koupil jsem si knihu Milý papeži Františku, kde papež odpovídá na dopisy dětí z celého světa. Devítiletý chlapec z Peru, Joaquín, položil papeži otázku: „Milý papeži Františku, proč už se dneska neděje tolik zázraků?“ Papež František mu odpovídá: „Milý Joaquíne, kdo ti to řekl? To není pravda! I dnes se dějí zázraky. Odehrávají se dennodenně a je jich mnoho. Tak například je zázrak, když lidé trpí a přitom neztrácejí víru. Tolik lidí prožívá utrpení, a přece zůstávají dál věrní Ježíši. To je zázrak, veliký zázrak. Myslím i na naše mučedníky na Blízkém východě, které druzí zabíjejí, protože Ježíše odmítli zapřít. To je další velký zázrak. A ano, občas dochází i k zázračným uzdravením. Především se však odehrávají všednodenní zázraky: zázrak života nebo zázrak šlechetnosti, který dokáže pohnout lidským srdcem. Určitě je poznáš i ty. Sám jsem byl svědkem už tolika zázraků, ačkoli na nich nebylo nic senzačního. Nikdy jsem neviděl, že by mrtví znovu ožili, zato jsem za léta spatřil mnoho zázračného. Opravdu mnoho.“ František.

O prázdninách jsem byl 5 dní v Želivě na duchovních cvičeních, která dávala irská řeholnice sestra Brieg McKenna spolu s knězem P. Kevinem. Hovořila o tom, že zázraky se opravdu dějí. Sama byla zázračně uzdravena z nemoci a stalo se tak při slavení mše sv. Později obdržela sama od Boha dar uzdravování, kterému se ale ze začátku bránila. V roce 1974 prožila při modlitbě povolání ke službě kněžím. Už několik desetiletí cestuje po celém světě a slouží kněžím Božím slovem a modlitbou za uzdravení. Bylo velkým zázrakem, že se dostala k nám. Opět to byly vyslyšené modlitby jedné karmelitky, která se dva roky modlila za to, aby sestra přijela do ČR. Sestra Brieg obdržela pozvání od P. Tadeáše ze Želivu.

Říkala, že její diář byl zcela zaplněný a měla v tomto termínu jet jinam a rozlišila a poznala, že má jet k nám. Bohu díky za to.

Jejím největším darem je právě schopnost zvat druhé k obrácení, probouzet v nich větší touhu po Ježíši. Sama nám říkala: „*To Bůh dělá divy. Jsem přesvědčena, že nikdo nemůže dělat víc, než ukazovat na Ježíše, pomáhat ostatním objevovat ho ve vlastních srdcích a dovolit mu, aby je obdaroval.*“ Velký důraz v přednáškách kladla na to, co dokáže Ježíš konat ve svátostech. Zvláště vyzdvihovala mši sv. a adoraci, kde je reálně a fyzicky přítomen Ježíš Kristus a kde Bůh koná zázraky a proměňuje člověka. Sama nám kněžím nabídla osobní službu přímluvné modlitby. To byla síla!! A tak jako ona nás vybízela k časté adoraci Nejsvětější svátosti, tak i já vás chci povzbudit k adoraci za obnovu a posílení víry v našich rodinách. Modlit se za druhého v přítomnosti Ježíše v eucharistii, tak to je síla. Přijďte někdy ve čtvrtek od 19:15 do kostela sv. Kateřiny na půlhodinovou adoraci.

Nakonec jsme od P. Kevina a sestry Brieg dostali všichni kněží zázračnou medailku Panny Marie. Tato medailka má svůj původ ve Francii v Paříži. V roce 1830 se zjevila Panna Maria sestře Kateřině Labourevé, které Panna Maria řekla, že má nechat razit medailku tak, jak ji vidí ve zjevení. Všichni, kdo ji budou nosit, obdrží velké milosti. Lidé tuto medailku nosí jako připomínku své víry v Boha a připomínku Marie jako

mocné přímluvkyně u jejího Syna. Sestra Briega opět vyprávěla, kolik zázraků a obrácení se událo na základě toho, že ji někdo nosil. Jeden kněz ze Slovenska vyprávěl svědectví, že se měl u nich konat koncert satanských skupin a všechno dělali pro to, aby se neuskutečnil. Modlili se za to a napadlo je rozmístit kolem prostoru, kde se měla uskutečnit tato akce, medailky Panny Marie. Několik dní před akcí byl tento koncert z technických důvo-

dů zrušen. Všichni to připisovali přímluvě Panny Marie. Zázraky se opravdu dějí a mohou se dít i ve vašem životě!!! Pro povzbuzení ve víře vám velmi doporučuji si přečíst knihu této sestry s názvem Zázraky se opravdu dějí.

otec Tomáš

HOMILIE NA CELOSTÁTNÍM SETKÁNÍ MLÁDEŽE V OLOMOUCI

16. SRPNA 2017

Milí přátelé,

znovu se v duchu vracíme do Nazaretu v Galilei. V největší říši tehdejšího světa byla Palestina naprostým Zapadákovem. Její severní část, kde působil silný vliv okolních pohanských území, byla dokonce všeobecně vysmívána jako Galilea pohanů. A právě tam, v jedné pohrdané „Zlámané Lhotě“, odkud podle mínění jednoho slavného současníka nemůže vzejít nic dobrého, dojde k události, která je do určité doby skrytá veřejnosti, nikdo o ní neví a nikdo se o ni nezajímá. Teprve o pár měsíců později asi dodávala potencionálně výbušný materiál místním drbnám, ale o tom se v Písmu nepíše.

Nevim, jestli by byla tehdy asi dvanácti-

letá Maria mezi svými vrstevnicemi vybrána jako Miss Nazaret, ale rozhodně byla vnitřně krásnou dívkou a jsem přesvědčen, že právě vnitřní krása formuje všechno ostatní, tedy myšlení, úsměv, chování, moudrost a tím i krásu vnější. Jsem přesvědčen, že právě proto byla Maria nejkrásnější žena. Ovšem nepředbíhejme.

Jednoho dne k ní přijde Boží posel, který zpřítomňuje toho, který jej poslal, a pozdraví ji: „*Bud' zdráva.*“ Doslova řečeno: „*Raduj se, zahrnu-tá milostí, Pán s tebou.*“ Maria se ulekne a přemýšlí, co to má znamenat. Anděl ji utěšuje: „*Maria, neboj se! Bůh tě má rád.*“ A následují slova o početí a narození Ježíše a o tom, kým její syn bude. A Maria se táže, jak se to může stát, když nežij

s mužem. Anděl jí vypráví, jak se to stane, vypráví o požehnaném stavu její příbuzné Alžběty a ujišťuje ji, že u Boha není nic nemožného.

A nyní nastává hvězdná chvíle lidstva.

Maria ve svobodě věřícího a milujícího člověka řekne: „*Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.*“

Není to pasivní postoj typu: Tak já to teda vezmu, ale je to vyjádření přání a touhy, které se dříve překládalo slovem kéž. Tedy: Kéž se mi stane podle tvého slova. Řečeno jinak: Ať je to tak, jak si přeješ a jak ty chceš. Dalo by se dodat: Já ti důvěřuji, Bože.

A v tomto postoji důvěry stojí tato nazaretská dívka před Božím poslem i za každého z nás.

Nepotřebuje tento její údiv na prahu nových možností nejen slyšet, ale také zažít každý z nás? Také vy jste na jejím místě, i vám je zvěstováno: S tebou - s tebou - ano, i s tebou - Bůh počítá. S tebou má přicházet Boží království. Také ty máš dát život Kristu. Skrze tebe se právě on má narodit do světa, ve kterém žiješ.

Co na to řeknu já? Neuleknu se tohoto pozvání? Je to vůbec míněno vážně? Ano. Je. A jaké jsou naše obranné reakce?

„*To snad, Bože, nemyslíš vážně. To mě neznáš, to nevíš, jak jsem líný, sprostý, jak jsou mně druzí a možná někdy i ty ukradení?*“

Jak se zabývám sám sebou?

Jak postrádám tolik věcí, které mají druzí?

Jak na to nejsem dostatečně hezká - hezký? Jaké mám mindráky ze své postavy, zvlášť když to srovnávám s tím, co vidím v časopisech?

Jaké jsem nemehlo v tělocvičně?

A také se ti ani mí rodiče moc nepovedli!“

Mám pokračovat? Jak byste rozšířili tento refrén vy sami?

Ano, v mínění světa vzdáleného od duchovních hodnot je vzhled, postava, značkové oblečení, večírky, zkušenosti s drogami, se sexem, s pornem velmi důležité. Důležité natolik, že jsou hojně využívány pro tržby kosmetického, oděvního, plasticko-chirurgického a já nevím ještě jakého průmyslu, který je připraven v případě určitých finančních investic pomoci plnit všechny sny. A samozřejmě je také vyvolávat.

Je špatné, že se mladý člověk chce líbit? Že se maluje, že dbá o svou postavu, že chodí pěkně oblečen? Rozhodně ne, je to v naší přirozenosti. Je špatné, když jsou tyto věci na prvním místě a stávají se těžištěm a smyslem života, protože se právě tím stávají příčinou otroctví, kterého je těžké se zbavit. Toto otroctví využívá zmíněný průmysl a je to zdroj velkých zisků.

Být sám – sama sebou, znamená uvidět se v jiné perspektivě. Ne v zavírovaném kolektivním softwaru světa vzdáleného od Boha, ale v perspektivě Boha a jeho nezavírovaného softwaru, tedy v Duchu Svatém, který nám pomáhá objevovat dary, určené osobně každému z nás. Skrze tento základní pohled s přijetím a rozvíjením osobních darů můžeme také objevovat svoji nekonečnou hodnotu i potencionální krásu.

Možná to vypadá, že chci všechno přehodit do duchovního světa a to hmotné a tělesné prohlásit za nedůležité. Ale tak to v žádném případě není. Proč by potom svatý Pavel psal v dopise Korintanům (když popisuje jejich nesprávný vztah k tělu v oblasti šestého přikázání), jestli vědí, že jejich tělo je chrámem Ducha Svätého? A že Kristus za ně zaplatil vysokou cenu? A víme to my? A ten stejný Pavel dodává i pro nás: Oslavujte proto Boha svým tělem.

Přijmeme tedy sebe, svá obdarování i svá omezení. Naše obdarování jsou určena pro službu druhým, naše omezení se mohou stát pověstným zrnkem písku, které se v ústřici stane příčinou vzniku drahocenné perly. Je zvláštní, že Pavel sám sebe nazývá nedochůdčetem a je si vědom svých omezení. Stejně tak Mojžíš říká Hospodinu: Neumím mluvit, nemohu jít před faraona. Také Izaiáš říká: Jsem ztracen pro své viny a hříchy. Ale když se Hospodin zeptal: Kdo půjde, koho mám poslat? Odpoví Izaiáš: „Zde jsem, pošli mě“. A brá-

ni se také prorok Jeremiáš: „Co bych měl druhým říkat? Jsem ještě příliš mladý.“ A slyší povzbuzení: „Neboj se, budu s tebou...“

Životní výhrou je být v postoji obyčejné dívky Marie a říkat Bohu ANO a vědět, že ani tolik nezáleží na mém outfítu, na výši mého IQ, na výši obsahu mé peněženky, na postavení mé rodiny, ale záleží na mém přátelství s Otcem, s jeho Synem a na otevřenosti vůči Duchu Svätému. A pokud se Bůh stane mým přítelem, s nímž budu každý den procházet životem a všemi okolnostmi, které přináší, začne se odehrávat další hvězdná chvíle lidstva. A bude se týkat nejen mne osobně, ale přesahuje také do světa, v němž žijeme. Postoj otevřenosti a důvěry vůči Tomu, který nás stvořil a nekonečně miluje, z nás všech dělá krásné lidi. Uvnitř i navenek.

**homilie biskupa Vojtěcha Cikrleho
ze zdrojů Biskupství brněnského**

NEBOJTE SE...

Takové bylo motto již 6. celostátního setkání mládeže, které se letos konalo v Olomouci. Dohromady se tam sešlo přibližně 7.000 mladých, na sobotním programu, kdy přijely i rodiny, bylo přítomných přibližně 12.000 lidí.

Účastníkům z Třeště a blízkého okolí jsem položila zvědavé otázky.

- 1. Proč jsi na setkání jel/a? Jaké bylo tvé očekávání?**
- 2. Co ti setkání dalo? V čem pro tebe bylo přínosné?**

A někteří z nich odpověděli:

P. Tomáš Caha

1. V první řadě to bylo to, že jsem chtěl doprovodit mládež z naší farnosti a být tam s nimi,

a za druhé na takovém větším setkání mládeže jsem ještě nebyl a chtěl jsem poznat a zažít atmosféru setkání mladých křesťanů. Očekával jsem, že i mě to povzbudí ve víře. A to se také stalo.

2. Líbila se mi přednáška a beseda s plzeňským biskupem Tomášem Holubem na téma Radosti a bolesti církve, ze které jsem si odnesl podněty do svého kněžského života. Velmi rád poslouchám svědectví druhých o jejich životě s Bohem a těch tam bylo také několik, za což jsem byl velmi rád. Velkým povzbuzením jako pro kněze pro mě určitě bylo slavení svátosti smíření s mladými lidmi, když jsem viděl, jak mladí lidé mají zájem se nejen bavit, ale i společně modlit a hledat Boha ve svém životě.

Marie Štrejbarová

1. Na setkání jsem jela spíše pracovně, než jako účastník. Všichni lidé, kteří pracují na

Diecézním centru mládeže či Diecézním centru života mládeže měli skoro až povinnost zapojit se do přípravného týmu a pomoci tak s organizováním celého setkání. Já jsem si vybrala, že přiložím ruku k dílu v Baru U Nebojsy. A jak se později ukázalo, byla to výborná volba. Velice se mi tam líbilo. Při točení kofoly jsem mohla prohodit několik slov s účastníky, pozeptat se, jak se jim setkání líbí, na jakých přednáškách byly, o čem byly a tak. Když jedu na nějakou akci, tak se snažím nic neočekávat, protože když má člověk nějaké velké očekávání, které se pak nenaplní, je z toho spíše zklamáný. Tak jsem pak alespoň příjemně překvapena, jak dané situace vycházejí, že zdánlivě těžké problémy se rychle vyřeší, či že se mi dostane odpověď na již delší dobu položenou otázku.

2. Na CSM mě velice oslovilo, když se šest tisíc mladých lidí na jednom místě dokáže vzorně chovat, zdravit cizí lidi, kteří dohlíželi nad bezpečností akce, ale především když se dokáží ztížit a společně se modlit, to mi pak přišla Boží přítomnost skoro až hmatatelná. :-)

Marie Kaňkovská

1. Na setkání jsem jela, protože mám ještě v živé paměti krásné vzpomínky na CSM ve Žďáře a CSA v Třebíči a také na naprosto nezapomenutelné setkání loni v Krakově. Těšila jsem se na

setkání s kamarády a přáteli, se kterými jsem byla v Krakově i letos na JUMPu. Těšila jsem se na to, co všechno zajímavého a nového se tam dozvím a co zažiju. A hlavně na to, jak mě to zase „nakopne“ a přiblíží k Bohu.

2. A bylo to super! Přednášky, úžasné koncerty, modlitby, mše, pouť na Svatý Kopeček, svědectví, chvíle s přáteli...z toho všeho mám zážitky a vzpomínky, na které nikdy nezapomenu. Byly to okamžiky, kdy jsem téměř hmatatelně cítila Boží přítomnost mezi námi. Zažila jsem taky situace, kdy jsem něco uvnitř řešila a najednou zrovna na pódiu nebo na přednášce řekli něco, co bylo odpovědí na moje vnitřní otázky a uklidnění mé vnitřní zmatenosti.

Někdo nemá rád „masovky“, kde je moc lidí a připadá mu, že tam nemůže sám s Bohem nic prožít, že ho to nikam neposune. Ale já mám tyhle akce ráda. Když se v jednu chvíli modlí, zpívá, mává svítilkami nebo svíčkami tolik lidí naráz, je to něco naprosto úžasného. Dává to člověku povzbuzení, energii a jistotu, že na to není sám.

Šárka Kaňkovská

1. Minulý rok jsem se nezúčastnila setkání v Krakově, ale potom, co setkání skončilo a mé okolí zaplavila spousta spokojených a „nabitých“

lidí plných energie, jsem měla jasno, že na celostátní setkání v Olomouci určitě jet chci. Doufala jsem, že se zde potkám s kamarády z JUMPu, s animátory a že prožiju týden s Bohem, přáteli a ve znamení nových zážitků a prožitků.

2. Myslím, že snad od všeho něco :). V hlavě budu asi ještě dlouho nosit spousty zde vyslovených myšlenek, které ať už mi byly blízké nebo ne, tak ve mně zanechaly potřebu k zamyšlení. Jsem si ale jistá, že nikdy nezapomenu na pouť na Svatý Kopeček a „Boží“ chvíle s přáteli.

Adam Kaňkovský

1. Jel jsem na setkání, protože jsem chtěl poznat nové lidi a prožít něco nového. Osobně jsem se na CSM moc netěšil, protože jsem vůbec nevěděl, jak to tam bude probíhat.

2. CSM mi dalo spoustu nových přátel, zážitků a chvílí, které bych nikde jinde nezažil. Bylo pro mě přínosné hlavně ze strany víry a v mnohém mě podpořilo.

Martin Trojan

1. Já jsem vlastně na setkání v Olomouci zůstal ... respektive má cesta na setkání byla asi přes tři zastávky MHD. I z toho důvodu jsem si říkal, že bych se mohl poprvé (a kvůli stále narůstajícímu věku nejspíš i naposled) účastnit v přípravném týmu. Pomoci s chystáním, s organizací a třeba i přivítat ostatní Třešťáky. (To se mi u některých podařilo, u některých ne.)

2. Bylo zajímavé nahlédnout pod pokličku příprav. A vlastně celý přípravný týden byl sám o sobě zážitkem. Myslím, že všichni se snažili připravit setkání co nejlépe a ve výsledku to snad bylo znát. Cním si práce zvláště režijní skupinky,

kteřá nás mladé, podle mého názoru, velice zdařile provedla tématem z různých hledisek, ale i té liturgické, která vedla modlitby; ostatně jejich práce byla nejvíce vidět, ale bez všech ostatních by to nešlo.

Veronika Fridrichovská

1. Jela jsem proto, že jsem se přihlásila dříve, než jsem si to stačila rozmyslet. A líbilo se mi tam.

2. Nejhezčí pro mne byla pouť na Svatý Kopeček s dramatickým zpracováním desatera. Pro mě osobně byla velmi přínosná i přednáška P. Havlíčka o modlitbě dle sv. Ignáce.

Veronika Perníčková

1. Na setkání jsem jela, abych poznala něco nového, navštívila město Olomouc, setkala se s novými lidmi a také, abych zažila společenství mladých lidí, kteří jsou spojeni s naším Pánem Ježíšem Kristem.

2. Mé očekávání bylo prožít hezké dny s mladými lidmi, kteří také hledají cestu k Bohu. Setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou, v Krakově i v Olomouci bylo super. Stojí to za to!

Johana Zachová

Do Olomouce jsem se přihlásila nejspíš kvůli tomu, že minulý rok jsem byla v Krakově, kde jsem potkala spoustu skvělých lidí a zažila jsem několik tak neobyčejných momentů, až jsem, tak jako v pohádkách princové doufají, že se jim na paloučku znovu zjeví překrásná víla, zadoufala, že by se to mohlo na celostátním setkání opakovat. A kdybych byla princ z pohádky, moje přání by se vyplnilo, i když trochu jinak, než tomu bylo právě v Krakově. Netvrdím, že jsem potkala Boha. Netvrdím, že jsem

našla smysl života. Ale zažila jsem úžasný týden na úžasném místě s úžasnými lidmi. A jednoznačně nejsilnějším zážitkem zůstane závěrečná vigilie při svíčkách. Proč? To se nedá tak úplně vysvětlit, ale najednou vás něco píchne u srdce a člověk má na vteřinku pocit, že ví.

Gabriela Zachová

1. Do Olomouce jsem jela proto, že jsem loni nebyla v Krakově, což mě mrzelo, a těšila jsem se na setkání s dalšími věřícími mého věku. Trochu jsem se bála toho množství lidí, ale byla jsem zvědavá na program a zaujalo mě téma.

2. Byla jsem ráda, že jsem týden strávila nejen s naším spolčem, ale i s dalšími lidmi, které jsem ještě neznala. Celé setkání bylo hodně povzbuzující a z katechezí a přednášek jsem si odnesla nejen rady, ale i spoustu podnětů k přemýšlení. Moc jsem si to užila a myslím, že jsem nebyla sama.

Pokud si budete chtít připomenout, co během setkání zaznělo, pokud se chcete dozvědět o tom, jaké to v Olomouci bylo, začněte se asi od půlky října dívat po knížce, která se právě připravuje a někdy během října by měla vyjít. Budou v ní všechny katecheze a kázání biskupů, některá svědectví, která zazněla z pódia, postřehy účastníků a mnoho dalšího.

Trochu z atmosféry setkání lze ochutnat ve videoarchivu televize Noe nebo na youtube kanálu (sekce pro mládež ČBK).

Ludmila Koukalová

NÁRODNÍ POUŤ DO FATIMY KE 100. VÝROČÍ ZJEVENÍ PANNY MARIE VE FATIMĚ 1917 - 2017

Jak někteří z vás již víte, účastnil jsem se národní pouti do Fatimy. Otec Tomáš mě několikrát naléhavě žádal o napsání článku do Věžníku. Nejsem žádný „spisovatel“, abych byl schopný v tak krátkém (až „šibeničním termínu“) napsat kvalitní článek, proto se hned v úvodu omlouvám. Pokusím se, alespoň ve stručnosti, napsat průběh České národní pouti ve Fatimě (program mé pouti) a shrnout to nejdůležitější pro nás všechny.

Do portugalské Fatimy na Národní pouť putovalo z České Republiky přes 1400 poutníků ať už autobusy, letecky či jiným způsobem. Přicházeli jsme k Panně Marii, Královně míru, také Krá-

lovně posvátného růžence s nejrůznějšími úmysly - děkovat i prosit. Toužili jsme být na místech, kde se třem malým pasáčkům před sto lety zjevoval anděl i Panna Maria.

Průběh České národní pouti ve Fatimě - program mé pouti (11. - 15. 9. 2017)

Pro mě začínala pouť už v pondělí ráno, kdy jsem odjížděl do Prahy a následně na letišti Václava Havla. Sraz poutníků byl ve 14 hodin v odletové hale, kde jsme byli přivítáni. Obdrželi jsme obálku od Českomoravské Fatimy, kde byla placka a bílý šátek jako označení poutníka z ČR. Dále pak byla v obálce brožura obsahující hlavní

poselství Fatimy, výklad Josefa Ratzingera a programy s popisem hlavních míst ve Fatimě i s aktuální přílohou pro národní slavení Jubilea Fatimy v ČR. Byly nám sděleny informace k odbavení, dáno potvrzení elektronické letenky a většine už i palubní lístek.

Letadlo s námi odlétalo po 16. hodině. Na letišti v portugalském Lisabonu jsme přistáli po asi tři a půl hodinovém pohodovém letu, několik minut po půl sedmé tamního času (-1 hodina). Tam na nás již čekaly dva autobusy, které obě naše skupiny odvezly na večeri a k ubytování v hotelu (každou skupinu jinam).

Národní pouť byla zahájena v úterý 12. 9. 2017 na horním konci bohoslužebného náměstí v Cova d' Iria v hlavní lodi baziliky Nejsvětější Trojice. Bazilika má 8633 míst k sezení (v presbytáři až 100 míst pro koncelebranty) a pro nás byly rezervovány přední řady co nejbliže oltářů. Z baziliky jsme se vydali průvodem Branou

Milosrdenství až k památníku Berlínské zdi. Následovala křížová cesta ve skupinkách.

Odpoledne byla hlavní národní mše sv. v Capelinha s našimi otci biskupy s koncelebrací kněží a asistencí jáhnů, akolytů i krojovaných. Při této mši jsme zasvětili sebe i naše blízké Neposkvrněnému srdci Panny Marie. Následující program byl individuální. My jsme se šli podívat do baziliky Panny Marie Růžencové. V této bazilice se nachází hroby sv. Františka a sv. Hyacinty Marto a ctihodné sestry Lucie de Santos. Dále pak je zde k vidění 15 oltářů zasvěcených 15. tajemstvím svatého růžence, obraz nad hlavním oltářem představující poselství Naší Milé Paní vidoucím fatimským dětem, obrovské varhany - mají cca 13.000 píšťal, sochy, okenní tabule ...

Večer ve 21:30 místního času byla mezinárodní modlitba Růžence s rozžatými svícemi. Část modlitby byla i v českém jazyce. Následovalo světelné procesí a slavnostní mše svatá (vigilie) u oltáře před bazilikou Panny Marie Růžencové.

Naše skupina však musela už před světelným procesím zpět na hotel - díky předpisům Evropské unie (autobusy musí předepsanou dobu stát).

Ve středu 13. 9. 2017 v hlavní den výročí 100 let zjevení Panny Marie ve Fatimě bylo v 9 hod. zahájení hlavního mezinárodního programu modlitbou sv. růžence, průvod na hlavní tribunu „Recinto“ a v 10 hod. hlavní mše svatá, při které biskupové z ČR s otcem kardinálem Dominikem Dukou OP a předsedou ČBK převzali sochu Panny Marie Fatimské pro její cestu v ČR. Kardinál Dominik Duka dal darem požehnanou kopii Pražského Jezulátka, Syna Marie Panny.

Odpoledne v čase mezi 13.30 - 16 hod. byla možnost osobní úklony a úcty před sochou Panny Marie přijatou pro ČR u Domus Pácis. I my jsme se tam šli podívat, poklonit se, pomodlit se, zazpívat ...

Večerní modlitby růžence a světelného procesí se naše skupina nemohla účastnit (opět předpisy EU - odstávka autobusu).

Ve čtvrtek dopoledne jsme byli v Aljustrelu u rodných domků pasáček vizionářů sv. Františka a sv. Hyacinty Marto a sestry Lucie. Prohlédli jsme si i studnu v zadní části zahrady Luciina domu, kde se v létě 1916 podruhé zjevil „Anděl míru“ a „Anděl Portugalská“. Byl zde i čas k nakoupení suvenýrů. Při zpáteční cestě do Cova da Iria (Údolí pokoje) jsme znovu mohli projít k místu Loca do Cabeco (Zde se zjevil na jaře a na podzim roku 1916 poprvé a potřetí Anděl pokoje.) a Valinhos (Zde bylo 19. srpna 1917 čtvrté zjevení Panny Marie. Na tomto místě je nyní kaplička se sochou Panny Marie.). Do 17:30 jsme měli osobní volno k modlitbě, rozjímání, odpočinku, prohlídce města, nákupu suvenýrů, apod. V 18:00 jsme měli vlastní českou mši svatou. Pak následoval odjezd na večeri a návrat na tolik očekávanou mezinárodní modlitbu růžence v Kapli Zjevení a světelné procesí s Nejsvětější svátostí oltářní. Po skončení návrat do hotelu.

V pátek jsme po snídani již odjžděli z místa ubytování do města Batalha, kde jsme měli v kostele Igreja Matriz da Batalha (kostel Povýšení svatého Kříže) mši svatou. Potom jsme se byli podívat do kostela Panny Marie u kláštera

Batalha - (dominikánský klášter, Světové dědictví UNESCO). Dále jsme jeli do Alcobaca prohlédnout si cisterciácký klášter Panny Marie s hrobem Ignés de Castro (největší gotický kostel v Portugalsku, Světové dědictví UNESCO). Odtud jsme pokračovali do poutního kostela v Nazaré (Igreja de Nossa Senhora da Nazaré - Kostel Panny Marie z Nazaretu). Po jeho prohlídce jsme jeli k nedaleké pláži na pobřeží Atlantického oceánu. Po krátké zastávce (koupat se díky velkým vlnám a pobřežní hlídce nedalo) jsme již museli na letiště v Lisabonu. Tam nás čekala nemilá zpráva, náš let byl o celé dvě hodiny opožděn. Na letiště v Praze jsme dosedli v sobotu pár minut před půl druhou ráno našeho času.

Jsem moc rád, že jsem se mohl účastnit této pouti. Měl možnost se podívat, chodit a i se modlit na místech, kde se zjevoval anděl i Panna Maria třem pasáčkům. Mohl být na známém poutním místě v Evropě, právě při stém výročí zjevení Panny Marie. Mohl jsem alespoň trochu poznat Portugalsko (přírodu, kulturu, lidi).

Pouť byla nejen silným duchovním zážitkem, ale v něčem i mou první zkušeností (let dopravním letadlem, stát u moře a vnímat jej).

Věřím, že vše, co jsem tam mohl prožít, jsou zážitky na celý život. Věřím, že jsme zde načerpali spoustu požehnaní a milostí do našich životů, ale i vyprosili milosti pro naše blízké, naši zem, hříšníky ...

Zjevení ve Fatimě

V každém ze zjevení ve Fatimě Panna Maria vyzývala děti (Lucii, Hyacintu a Františka) ke každodenní modlitbě růžence.

Ve třetím zjevení 13. 7. 1917 Panna Maria dětem také říká: „*Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte nějakou oběť: Ježíši, dělám to z lásky k Tobě, za obrácení hříšníků a na odčinění hříchů proti Mariinu Neposkvrněnému Srdci.*“

Při čtvrtém zjevení 13. 8. 1917 Panna Maria dětem říká: „*Chci, abyste přišli třináctého na Cova da Iria a abyste se dále denně modlili růžencem. Poslední měsíc pak udělám zázrak, aby všichni uvěřili. Modlete se, hodně se modlete a přinášejte oběti*

že tam zaznívá i úkol do budoucnosti a v tom já vidím vlastně každou pouť a zvláště tady ve Fatimě, abychom dál šířili, nejen úctu k Panně Marii, ale zachraňovali, pomáhali i ten svět zachraňovat skrze přinášení utrpení a modlitbou růžence. To si myslím, že by se mělo stát jakoby každodenní náplní života věřícího člověka.“

Přijměme Pannu Marii do svého života. Mějme úctu k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Předávejme poselství Panny Marie. Modleme se denně modlitbu růžence. Využívejme daru prvních sobot. Konejme pokání. Obětujme své bolesti, starosti i trápení za obrácení hříšníků ...

Nezapomínejme ani na modlitby, které pasáčky naučil anděl:

*„Můj Bože, věřím v Tebe,
klaním se Ti, doufám v Tebe
a miluji Tě.*

*Prosím za odpuštění pro ty,
kdo v Tebe nevěří,
Tobě se neklanějí,
v Tebe nedoufají a Tebe nemilují.“*

3x

*„Nejsvětější Trojice,
Otče, Synu a Duchu svatý,
hluboce se Ti klaním
a obětují Ti drahocenné Tělo a Krev,
duši a Božství Pána Ježíše Krista
přítomného ve všech svatostánčích světa,
na usmíření za urážky,
rouhání a lhostejnosti,
kterými je urážen.
A pro nekonečné zásluhy
Jeho Nejsvětějšího Srdce
a Neposkvrněného Srdce Mariina
Tě prosím za obrácení
ubohých hříšníků.“*

Amen

3x

Panno Maria, Paní z Fatimy, oroduj za nás.

Ladislav Trojan

za hříšníky, neboť mnoho duší přichází do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.“

Aktuálnost poselství z Fatimy

Nezapomeňme na slova pana kardinála Dominika Duky během zahajovacího programu, který hovořil o tom, že Poselství Fatimy je velmi aktuální pro každého člověka v každé době.

Také generální sekretář České biskupské konference P. Stanislav Příbyl v rozhovoru pro TV Noe říká: „Zjevení je aktuální a je opravdu potřeba konat pokání a nemyslet na to, abych já sám se dostal do nebe k Pánu Bohu, ale aby také lidé, kteří jsou okolo mě, ta společnost, ve které žiji, byla lepší, a že tomu mohu přispět svým vkladem, je něco aktuálního po každý čas.“

Dále pak i řekl: „Matka Boží přes všechna ta utrpení 20. století sem přináší naději - když se budeme modlit, když budeme konat pokání, když změníme svůj život, můžeme skutečně účinně změnit společnost.“

Moc se mi líbila i věta, kterou mimo jiné v rozhovoru pro TV Noe řekl Mgr. Jindřich Miklas - cituji danou část: „...zároveň si myslím,

KDYŽ SI BŮH ČLOVĚKA K NĚČEMU VOLÁ

Když si Bůh člověka k něčemu volá, tak nehledí na jeho schopnosti, a když chce člověka obdarovat, nehledí na jeho zásluhy. Důležité je nabídnout Bohu vše, co člověk může, a musím vám garantovat, že dostane mnohonásobně víc, než dal. Jednou ze zkušeností s Božím obdarováním je i mé čtrnáctidenní dobrovolnictví v Ostravě.

Všechno to začalo na začátku června emailem od jedné známé, kde stálo: „*Sestry Matky Terezy prosí mladé lidi, aby jim pomohli s příměstským táborem pro děti, který se bude konat v červnu 2017 v Ostravě – Přívozu... Pro mimoostravské nabízejí sestry možnost ubytování v jejich klášteře. V případě ochoty volejte na číslo...*“ Tenhle email mi přišel v době, kdy jsem už měla prázdniny naplánované. Chtěla jsem se zúčastnit poutě k Panně Marii Karmelské, měla jsem domluvenou brigádu a pár dalších věcí a teď bych měla jen tak zrušit kvůli jednomu emailu s odkazem na neznámé telefonní číslo, na které když zavolám, tak jediné co (ne)budu mít v ruce, je domluva s člověkem, kterého jsem nikdy v životě neviděla? Vlastně proč ne, řekla jsem si. Vždyť se ještě nestalo, aby něco nějak nedopadlo. Bůh to zařídí tak, jak to bude pro mne nejlepší. Pokud mám opravdu jet, tak na druhém konci telefonu bude zodpovědný člověk, na jehož slovo se mohu spolehnout, a naše domluva bude platit. Asi po týdnu jsem se osmělila a na příložené číslo jsem zavolala. K mému velkému překvapení (a musím se přiznat i k mé velké nedůvěře) stačil jeden telefonát a vše bylo domluveno. V červenci odjíždím na 14 dní do Ostravy jako dobrovolnice na dětský příměstský tábor. Odřekla jsem brigádu, vzdala se poutě a jediné, co jsem měla v rukou, byla domluva s představenou kláštera v Ostravě.

Po příjezdu do Ostravy jsem po dlouhém doptávání všech možných lidí a po ca

hodinovém obcházení bloku dorazila do cíle. Klášter, který jsem čekala, byl ve skutečnosti bytovka v řadové zástavbě špinavých ulic, ovšem s tím rozdílem, že nad vchodem visel velký kříž a na dveřích bylo napsáno Misionářky lásky. Těsně před vchodem si mne ochočilo asi 5 malých romských dětí, které se neustále vypytały, jestli s nimi jdu zítra na výlet (myslely tábor). V tu chvíli jsem si uvědomila, že to nejspíš bude příměstský tábor hlavně pro romské děti a že vlastně jsem uprostřed romské čtvrti. Musím přiznat, že jsem se bála, jak to vše s těmi dětmi zvládnou. Sílu mi stále dodávala myšlenka, že pokud to takhle Bůh chce, tak mi k tomu úkolu dá i vše potřebné. Dalším snad ještě větším překvapením pro mne bylo, když mi přišla otevřít vcelku drobná sestra od hlavy až k patě omotaná v bílo-modrém sáří. Věděla jsem sice, že to jsou sestry Matky Terezy a samozřejmě vím, jak Matka Tereza chodila oblekaná, ale tak nějak jsem čekala, že když jsou v Česku, tak se i oblečením budou trochu blížit našim zvyklostem. Opak byl ale pravdou. Ostravskou komunitu tvořily celkem čtyři sestry. Představená byla ze Slovenska, dvě další z Indie, poslední z Afriky a jejich komunitní jazyk byla angličtina... No každopádně naše domluva byla mnohdy velice zajímavá, stejně tak i modlitby, které probíhaly jak jinak než v angličtině. Jazyková bariéra se hodně promítala i v komunikaci s dětmi, které ještě ke všemu dost často žvatlaly. Byla jsem velmi ráda, že alespoň jedna sestra mluví plynně „slovensko-česky“.

Druhý den po mém příjezdu už nebyl čas na rozkouvávání, ale přišly děti, kterým bylo potřeba se věnovat. První týden byl určený pouze pro děvčata, zatímco druhý týden byl pouze pro kluky. Naštěstí jsem vždy dostala na starosti předškoláky, kteří i přes občasné zlobení byli úžasní. Pro děti byl kromě spousty her připravený i duchovní program. Pro starší byla při-

pravená katecheze formou nějaké aktivity nebo scénky a každý den jsme se spolu s dětmi modlily růženec, nebo šly na mši svatou. Občas jsem se ztrácela v tom, jestli jsem ta, která dává, nebo spíš ta, která dostává. Protože kromě „rozšíření slovní zásoby“ jsem si v srdci odnesla i mnoho dalších nádherných a nečekaných situací. Velice mne překvapilo, že i tak malé děti vydrží být hodné a dávat pozor při modlitbě. Nejsilnějším zážitkem se však pro mne stalo jedno odpoledne, kdy jsem se vracela z návštěvy od salesiánů. Po cestě zpět do kláštera jsem děčkám koupila na závěrečný výlet dva velké pytle bonbonů, které jsem s velkou námahou napěchovala do svého malého příručního batůžku. Když už jsem se blížila ke klášteru, odchytila mne parta malých kluků, s velkým jásetem se kolem mne sběhli a začali se vypyávat, kde jsem byla, co jsem dělala, jestli je vezmu na záda (což byla jejich specialita – nechat se nosit) a jestli pro ně něco mám. Trvali na tom, že mne doprovodí, a tak jsme šli zbytek

cesty spolu. Když jsem přišla ke klášteru, začala jsem zvonit na zvonek, ale marná snaha. Nikdo otevřít nepřišel. Kluci, kterých nebylo možné se zbavit, tedy spustili povyk přes celou ulici: „*Sestro, otevřte Verče!*“ a k nim se přidávali další a další. I tohle však bylo málo platné. Sedla jsem si tedy na schody před barák a uprostřed toho hluku a nabídek přespání jsem čekala a doufala, že je to brzy přestane bavit. Vtom jeden z kluků řekl: „*Tak my se za tebe pomodlíme Otčenáš, aby tě tam pustily.*“ Všichni kluci najednou ztichli, že by bylo slyšet špendlík spadnout, posedali si kolem mne a začali se modlit. I přes svůj obrovský úžas jsem se k nim připojila. Oni se modlili, aby mi byly otevřeny dveře, ale já se modlila za ně. Nemohla jsem tomu uvěřit. Ti kluci, kteří se na setkání rvou, ti kluci, kteří tolik „obohatili mou pasivní slovní zásobu“, ti kluci, kteří se ještě před 2 vteřinami překřikovali jeden přes druhého si najednou sedli kolem mne do kroužku, naprosto ztichli a začali se za mne modlit. A za malou chvíli mi opravdu přišla sestra otevřít. A kde byl původně problém? Jelikož kluci, poflakujíc se po ulici, každou chvíli jen tak z legrace zvonili, sestry vypnuly zvonek, aby se z toho nezbláznily. Mohla jsem sestry prozvonic mobilem, ale ten jsem oficiálně pro kluky neměla, jelikož ležel na dně batohu zaházený bonbony, které měly být jako překvapení na poslední den.

Bohužel, nebo spíš Bohu díky, ne jen pěkné věci jsem v Ostravě zažila. Musím však, až na pár výjimek, říct, že s nevlídností jsem se spíš setkávala od lidí „zvenci“ než od děcek a jejich rodičů. Často, když jsme šli po ulici do kostela, tak jsme my dobrovolníci sklídili různé poznámky a „pravdy – jak to ve skutečnosti je“, nebo na účet děcek, jací to jsou parchanti, kteří kradou a ničeho si neváží.

A co si myslím já? Ano, jsou to parchanti, kteří mluví prostě, kradou a občas něco rozbijí, ale jak napovídá název jedné knížky: I DAREBÁK MÁ DUŠI. A výše popsána událost jen dosvědčuje to, že má krásnou duši toužící po dobru, jen občas neví, kde to dobro hledat.

Veronika Fridrichovská

TÁBOROVÉ VZPOMÍNKY

O prázdninách, v době konání letních táborů, myslím na naše farní táborníky. Jak asi oba tábory probíhají? Jak si to všichni užívají? Snad je nevyplavil déšť s kroupami.... Přemýšlím, jak moc jsou vedoucí unavení a jak moc jsou děti čilé. Myslím na vedoucí, kteří do noci připravují program na následující den, a na děti, které vstávají daleko před budíčkem a přinášají zaručené tipy, který den či spíše noc bude stezka odvahy (vycházím ze svých vlastních vzpomínek).

Také ale vzpomínám na svá dětská táborová léta strávená na Dobré Vodě. Mé začátky byly krušné. Zpočátku jsem o tábore nechtěla ani slyšet a při návštěvě svých bratrů na tábore jsem se bála, že tam snad budu muset zůstat. Poprvé jsem se na tábor odhodlala asi ve svých 10 letech. Kdyby mi někdo tenkrát řekl, že táborem zůstanu věrná ještě dalších 15 let, nejspíš bych se mu vysmála. Tábor na Dobré vodě přinesl spousty zážitků, a tak vzpomínám na:

- Bahňák, Práskoleskou lípu, Psí hřbitov, na místa zvaná U Jelena a U Dubu (ač to snad byl ve skutečnosti buk)
- závěrečný večer, kdy se za zvuku hymny pá-lily naše vlajky
- nemilosrdný souboj mezi modrými a fialovými o první místo v celotáborovce, po jehož skončení brečel téměř celý tábor - někteří radostí, někteří zklamáním (v roce 2001)
- povinné sprchování v polovině tábora
- povolené návštěvy v polovině tábora, jak rodiče svým ratolestem dováželi sladkosti a v mém balíčku se vždy objevila (jen) tvarohová buchta
- zakázané návštěvy v pozdějších letech
- Kachtanku, záhadnou nemoc, která se týkala výhradně chlapců
- ztráty a nálezy, při kterých hrozilo, že budu muset zpívat nebo recitovat před celým táborem a staly se tak mojí noční můrou
- každoroční scénky hrané poslední den, které mě děsily už od začátku tábora ze stejného důvodu jako výše

- “vylepšený” oběd Michala K., který místo řízku dostal usmažený v trojbalu kus hadru
- nekřesťanské vstávání na nedělní mši do Mrákotína
- rozcvičky v podání Lukáše, který hrozil posledním běžcům kopřivou
- rozcvičky v podání Standy či Terky, kdy běh byl spíše symbolický a rozcvičovali jsme především obličejové svaly
- pětikačku v...
- neporazitelnost šedých (Potkánků) v roce 2003, kteří si v závěru nesli svůj poklad do tábora ještě před tím, než většina tábora pro něj vůbec vyrazila
- a mnoho dalších nezapomenutelných...

Vládo, Lukáši, díky vám a vašim týmům za jedinečné vzpomínky!

Kateřina Duničková

LETNÍ TÁBOR „STARŠÍCH“

POSTŘEHY PRVOTÁBOR- NÍKA MIKYHO

Tento rok jsem byl v Lovětíně poprvé a musím říct, že mě příjemně překvapil. Téma bylo Robin Hood, kterého jsme museli zachránit před zlým a mazaným Sherifem z Nottinghamu. Tento padouch měl v plánu ukrást cenný Zlatý Šíp a následně krádež svést na Robina. Byli jsme rozděleni do čtyř družstev (Bluegři, #ešteK, Růžoví Panteri a Beach team). Nejenom že jsme v týmech soutěžili v celotáborové hře, ale také jsme museli „dohnat“ Robina Hooda na mapě s políčky.

Na táboře se mi líbilo, protože jsem se ani chvíli nenudil, skvěle jsem se bavil a to hlavně hláškou: „Toho pešek, toho pešek, toho pešek...BOUCHNE!!!!!!“, kterou jsme si s kamarády vymysleli a neustále opakovali.

Miky Zach
BOUCHNE!!!!!! :-D

POSLEDNÍ ZÁPIS Z TÁBOROVÉ KRONIKY

27. 7. 2017

Moje poslední noc na táboře. Už nikdy mě nevzbudí tak trochu otravná píšťalka nebo řev „BODOVANEJ!“ Už nikdy nebudu muset supět na Karahý, ani mě nebude otravovat „Toho Pešek, toho Pešek BOUCHNE!“ V noci mě nevyruší „Přepad!“ nebo „Vstávej, máš hlídku!“ Už se nebudu celý den kousat do jazyku, abych vydržela hrot mlčení. Už si nebudu muset dávat pozor, abych náhodou neskončila v tůňce.

Dokonce i tyhle věci mi budou strašně moc chybět, spolu se vším ostatním. Dneska jsem nahlédla do „zákulisí“ tábora a viděla jsem, že vedoucí jsou fakt dost dobrá parta, takže další roky tábora budou snad ještě lepší než ty čtyři, co jsem zažila já (jestli to vůbec jde). Jsem opravdu šťastná, že jsem se dostala zrovna na tenhle super tábor. Jen tak dál!

Gabča

LETNÍ TÁBOR ZLATOMLÝN 2017

Tento rok jsem byla naposled na mladším táboře. Tábor byl na téma řeckých bohů. Úkolem bylo zachránit Dionu dceru. Po dlouhém boji se nám to povedlo. Hráli jsme různé hry a potkali nové kamarády. Počasí nám přálo. Kromě her přes den nás čekaly noční hry a stezka odvahy. Měli jsme možnost plnit různé bobříky – bobřík mlčenlivosti, otužilosti, foukání, hudební znalosti... Jako každým rokem se nám na táboře líbilo. Nejlepší byl výlet do aquaparku v Třebíči. Už teď se těším na příští tábor.

Monika Bambulová

V KOSTELE SE NETLESKÁ

Je to pár týdnů, kdy jsme s rodinou vyrazili „občerstvit svoje duše“ na nedaleké poutní místo. Osobně tam jezdím moc ráda, a to již dlouhá léta... Je to pro mě místo spojené i s jakousi příjemnou nostalgií...

Na mši jsem se těšila. Já se totiž vždycky těším, a o to víc do „cizího“ kostela – je to pro mě jakási změna, jakési vytržení z té každotýdenní všednosti (přiznám se, že i ráda stopuju délku kázání ☺).

Připutovala velká spousta lidí – malí, mladí, staří, zdraví, nemocní, více zbožní, méně zbožní, možná i nějací zbloudilí pocestní... – že si v kostelíku nebylo ani kam sednout (a to jsme přišli skutečně zavčas). Stáli jsme tedy v zadní části za lavicemi. Jelikož je tomu již několik týdnů, obsah ani stopáž homilie vám tentokrát nesdělím ☺.

Co mi ale v srdci velmi utkvělo, jsou poslední slova celebrujícího kněze, která jsem nikde a od nikoho neslyšela...

Jelikož tento kněz přijel na poutní místo jako host, slušelo se mu po skončení mše **PODĚKOVAT** (tak se to prostě dělá). K tomu určený ministrant se tedy ujal slova a celé osazenstvo kostelíka na projev díky následně od srdce **ZATLESKALO**. A to jsme neměli dělat... Pan farář na to s naprosto kamennou tváří velmi stroze zareagoval: „**V KOSTELE SE NETLESKÁ, TO JE JAKO KDYŽ SE HÁZÍ KAMENÍ NA OLTÁŘ (NEBO NA SVATOSTÁNEK, už přesně nevím, jaké bylo to poslední slovo)...**“ A bylo „vymalováno“... Bez dalšího komentáře odešel do sakristie a já pod tím kůrem stála jako opařená (a nejen já - ale i můj muž, společně i další účastníci mše, kteří stáli vedle nás...).

Co jsme si to vlastně dovolili? Tleskat v kostele? Nepřípustné!

Asi s takovými pocity jsem odcházela z poutního chrámu... Vedlo mě to k dlouhému zamyšlení...

Vypravila jsem si biřmování u nás ve farnosti, kdy se panu biskupovi Vojtěchovi děkovalo a tleskalo o 106 a jemu to nějak nevadilo (a to je „vyšší šarže“) ...

Tleskalo se otci Tomášovi při nedávné oslavě jeho patnáctiletého výročí kněžství a taky mu to nevadilo...

Tleskalo se ministrantům, když vybojují nějaký pohár a nikdo se nad tím nepozastavuje ...

Velmi HŘMOTNĚ se tleskalo při nedávném koncertě pop gospelové hudební skupiny Good Work v kostele sv. Kateřiny a nikomu to nevadilo...

OLTÁŘ I SVATOSTÁNEK STOJÍ DÁL A JÁ POCHYBUJU, ŽE BY BYL MILUJÍCÍ HOSPODIN NATOLIK VYSAZENÝ NA POUTLESK ☺.

Tak mě napadá, zda jsme skutečně církví oslovující, zda jsme církví mluvící jazykem dvacátého prvního století...

I já si chci někdy v kostele naprosto svobodně ZATLESKAT a nebát se, že mě za to někdo „sjede“ (i když tato zkušenost ve mně zřejmě zůstane velmi dlouho živá).

- JaD -

ŘÍJEN – MĚSÍC POSVÁTNÉHO RŮŽENCE

V měsíci říjnu slavíme svátek Panny Marie růžencové (7. října), proto je také tento měsíc označován jako měsíc růžence.

Svátek Panny Marie růžencové zavedl papež Řehoř XIII. na počest vítězství spojených armád nad Turky v námořní bitvě u Lepanta v roce 1571. Toto vítězství se připisovalo tomu, že byl právě v době bitvy odříkáván růženec.

Modlitba růžence se objevuje již ve středověku a vyvinula se z původních modliteb žalmů. Ke všem 150 žalmům se později přidávala tajemství ze života Ježíše Krista. Protože ale všichni řeholníci neuměli číst, začalo se místo 150 žalmů modlit 150 „otčenášů“ a „zdravasů“ (asi v 10. století). Tato modlitba se prokládala velením Nejsvětější Trojice. Ještě později se počet tajemství ustálil na patnácti. Patnáct tajemství, při každém tajemství se modlí 10 „zdravasů“, což dohromady dává 150 (a to odpovídá právě počtu žalmů).

Modlitba růžence, jakožto meditace nad jednotlivými tajemstvími, se ustálila v 16. sto-

letí. Na jednotlivá tajemství se začalo také pohlížet očima Panny Marie, a proto se bere modlitba růžence jako modlitba k Panně Marii. Zásahu na rozšíření modlitby růžence má především svatý Dominik a cisterciáci a dominikáni. K původním patnácti tajemství růžence radostného, bolestného a slavného pak Svatý otec Jan Pavel II. ustanovil ještě pět tajemství růžence světla.

převzato z <http://paxvobis.cz>

MUZIKÁL JESUS CHRIST SUPERMLÁD V TŘEŠTI

V neděli 26. 11. 2017 v kulturním domě bude možnost zhlédnout v podání amatérské skupiny Spojené farnosti muzikál Jesus Christ Supermlád. Pojednává o události, která se stala kolem roku 0 v Betlémě. Vstupné: děti do 6 let zdarma, 7-15 let 40,- Kč, dospělí 70,- Kč. Délka představení je 100 minut.

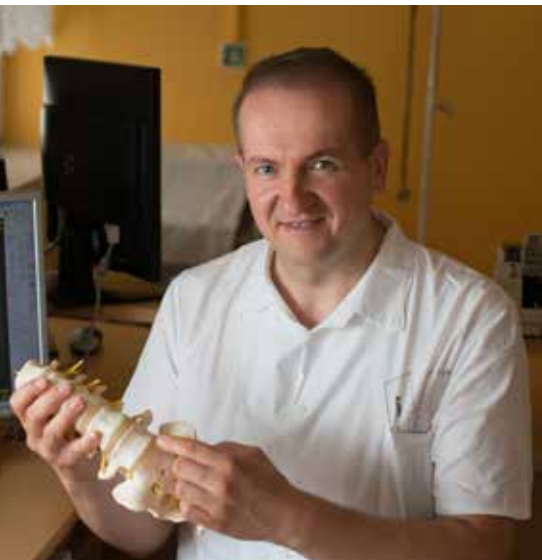
Tento divadelní soubor spatřil světlo světa na počátku devadesátých let minulého století v Zakřanech. Nadšenci z nejbližšího okolí navčičili velikonoční Hru o světle. O Vánocích 1991 se soubor rozrostl o posily ze Zbýšova a Zbraslavi a představil vánoční hru s názvem Za časů krále Heroda. V dalším období mapovali osudy českých světců, z této doby pochází první autorská hra ze života sv. Jana Nepomuckého Pět hvězd, která měla premiéru 26. 9. 1993.

V roce 1995 se jim podařilo navčičit dílo Jesus Christ Superstar (premiéra 21. 4. 1996,

obnovená premiéra 28. 2. 1999). Protože se v této době soubor rozrostl do vesnic okolních, ale i vzdálenějších, vznikl tak název souboru Spojené farnosti. K miléniu smrti svatého Vojtěcha navčičili další autorský muzikál Pastýř Vojtěch (premiéra 1. 6. 1997). Jelikož s rostoucím věkem každý trochu dětinšší, byla dalším počinem letně hudební pohádková komedie Horník. Muzikál Jesus Christ Supermlád měl premiéru v červnu 2004. Zcela nová sestava Spojených farností jezdila především s tímto představením a několikrát vytáhla paty z rodné Moravy.

Jesus Christ Supermlád měl kolem 50 repríz a stal se zatím nejúspěšnějším představením tohoto divadla. Mezi nově zpracované příběhy patří starozákonní příběh Gedeon a muzikál o sv. Pavlovi Tarzan.

Více: <http://spojene-farnosti.webnode.cz/>

K rozhovoru pro toto číslo jsem pozvala Víta Kaňkovského, našeho farníka - ortopeda a v posledních 4 letech také poslance. Myslím, že alespoň „od pohledu“ jej znají všichni farníci, mnozí ho zastavují hned před kostelem a snaží se s ním konzultovat stav svého pohybového aparátu, jiní mu možná svěřují své starosti z oblasti politické. Několik otázek se pokusím položit i já.

1. Vítku, hned v úvodu jsem zmínila, že jsi lékař a politik (tak Tě vnímá veřejnost). Čím se cítíš být Ty?

Moje maminka mi mnohokrát říkala, že ať se člověk stane v životě čímkoliv, tak by měl hlavně zůstat člověkem. A o to se snažím na své životní cestě. Nechci ale uhnout z položené otázky – mojí profesní základnou je medicína, bytostně se cítím jako lékař. Do politiky jsem vstoupil z toho důvodu, že vnímám některé problémy v naší zemi a chci i svými zkušenostmi lékaře či bývalého ředitele nemocnice je změnit. Rovnou ale říkám, že to není

zdaleka tak jednoduché, jak jsem si možná zprvu myslel.

2. Kolik času věnuješ práci lékaře a kolik času práci politika?

Je to různé podle povinností, které v daném týdnu mám. V nemocnici v Havlíčkově Brodě mám zkrácený úvazek a snažím se tam být, jak to moje povinnosti v politice umožňují. Některý týden jsem v nemocnici třeba 4 dny z pěti, jiný týden pouze v pondělí, kdy mne mohou pacienti v nemocnici najít pravidelně. Práce v nemocnici je pro mne moc důležitá, ať už na sále, nebo v ambulanci, protože je pro mne zdrojem pozitivní energie, kterou někdy člověk v politice ztrácí.

3. Kdy jsi vlastně aktivně vstoupil do politiky?

V roce 1998 jsem se stal zastupitelem našeho města, to bylo moje první setkání s politikou.

4. Mnoho se mluví o politické kultuře. Co si vůbec pod pojmem politická kultura lze představit a jak si v této oblasti stojí česká politika (dle Tvého názoru)?

Dle mého názoru je politická kultura styl chování politiků a vedení politiky v praxi. Jsem znám tím, že politickou kulturu v ČR kritizuji, protože dle mého názoru je zbytečně naplněna osobními výpady, nefér praktikami a v řadě případů se zcela vytrácí věcná náplň řešení problémů.

5. Jak je podle Tebe v současné sekulární společnosti vnímán křesťanský politik?

V tomto ohledu si není třeba nic namlouvat – mnoho lidí se na politiky, kteří se hlásí ke křesťansko-demokratickému proudu v politice, dívá negativně, někdy až se zlobou. Zažívám to velmi často a příznám se, že mne mrzí, když se setkávám někdy až s nenávisí.

Na druhé straně je zajímavé, že velká část společnosti se ke křesťanským tradicím i hodnotám

v určitých situacích hlásí. To je někdy až paradox. Osobně stále věřím, že v hloubi srdce má každý člověk aspoň kousek křesťanských hodnot zakořeněn.

6. Jak se cítíš, když cestou do práce vidíš svou tvář na poutacích☺?

Nejsem typ člověka, kterého by to těšilo.

K politice to patří, ale jsem mnohem spokojenější, když se nikde nevidím.

7. A co na Tvůj aktivní život říká rodina? Zbývá i na ni čas?

To je otázka spíš pro mé blízké, já jsem mé manželce Magdě velmi vděčen, že se mnou

vydržela všechny mé dosavadní životní etapy – ať už se to týkalo období, kdy jsem se připravoval k atestacím, či později, kdy jsem v nelehké době vykonával funkci ředitele nemocnice, nebo nyní, kdy se snažím skloubit práci lékaře a politika. Bylo by pokrytecké tvrdit, že je to jednoduché pro moji ženu či pro moje děti. Trvalo nám nějakou dobu, než jsme našli způsob, jak i omezený čas, který spolu máme, dobře využít. Každopádně jednoduché to se mnou doma nemají, to opravdu ne.

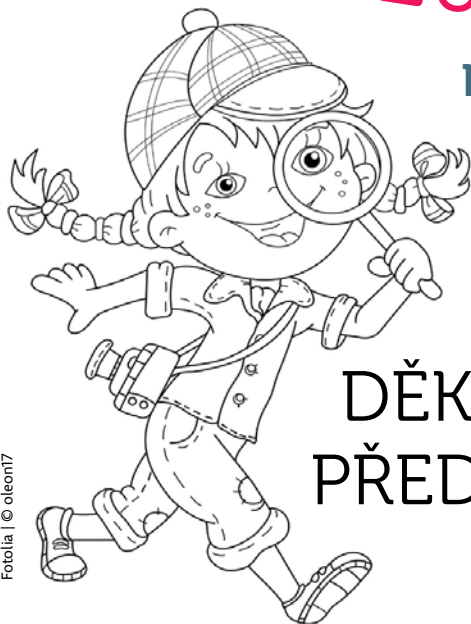
Děkuji za rozhovor.

- KZ -

DUHA

2017-2018

Fotolia | © oleon17

KATOLICKÝ ČASOPIS
PRO DĚTI,
KTERÉ SE RÁDY PTAJÍ,
A PRO DOSPĚLÉ,
KTERÍ SE NEBOJÍ OTÁZEK

DĚKUJEME VŠEM PŘEDPLATITELŮM

Předplatné na školní rok | 20 čísel včetně adventního kalendáře | 378 Kč | Objednávky: Soukenická 161, Písek
tel. 731 402 878 | redakceduhy@gmail.com | www.mojuduha.cz

MISIJNÍ POZDRAV A NĚCO MÁLO O TIMORSKÉ KÁVĚ

Milá třeštská farnosti,

sice tentokrát nepíšeme z Timoru, ale z České republiky (na přechodnou dobu jsme se museli vrátit kvůli potřebným zdravotním vyšetřením), to nám ale nebrání přiblížit Vám zase o něco více život v timorských horách.

Nejdůležitějším zdrojem příjmů v Lete-Foho je káva, a téměř každá rodina proto vlastní kus kávové plantáže. Sezóna kávy začala v Timoru už na začátku května, vyvrcholila v červnu a ve vyšších stinných polohách pokračovala až do pozdního července. I farnost má několik hektarů kávy a všichni farníci se aktivně podílí na jejím sběru. My jsme se ke sběru také připojili a strá-

vili jsme opravdu krásné chvíle, kdy jsme se více seznámili s našimi studenty a lidmi z Lete-Foho a naučili se zase něčemu novému (přeci jen v Evropě se ke sběru a zpracování kávy člověk příliš nedostane).

A jak taková káva vlastně vypadá? Zralé kávové plody mají červenou slupku, která obaluje dvě zrna. Tyto červené bobule jsou vykupovány v nedaleké sběrně k dalšímu průmyslovému zpracování. Kávu si také lidé pro vlastní potřebu zpracovávají sami. Nejdříve se plody pomocí jednoduchého stroje zbaví červené slupky. Výsledkem jsou obnažená slizká zrna nažloutlé barvy, která se několik dní suší na slunci. Slizký povrch

zrn vytvoří po vysušení další slupku. Ta se musí také odstranit. V Lete-Foho se tato mravenčí práce provádí ručně. Pak už je na řadě pouze pražení a mletí, popřípadě drcení, a tím je celý náročný proces ukončen a káva se může dát vařit. Obyvatelé Lete-Foho používají na cezení lógru plátěnou punčošku a kávu servírují velmi sladkou. Pro nás je taková káva nepitelná, ale pro ně je zase nepředstavitelné dát si kávu bez cukru.

Když nastane čas kávy, život v Lete-Foho se naprosto změní. Někteří studenti nepřišli celé tři měsíce do školy jen proto, že museli sbírat a zpracovávat kávu. Z utržených peněz pak některé rodiny žijí celý rok.

Terka a Vašek

FARNÍ DEN

V neděli 24. září 2017 jsme uspořádali farní den. Je to den radostného setkání věřících naší farnosti, zde bydlících i těch vzdálených, kteří však pocházejí odtud. Všichni se na to těší, zvláště ti, kteří se neviděli delší dobu, nejméně rok. Počítá se i s pohoštěním, obědem i dalšími laskominami. Kulturní stránku vyplnily připravené scénky. K poučení a vzdělání posloužila přednáška.

Farní den má však i svou hlubší stránku. Připomíná, že vytváříme společenství v Kristu. Ne jen dnes, ale kdykoli se shromáždíme v kostele, abychom se tam modlili, Boha chválili, jemu děkovali skrze Ježíše Krista, abychom se sytli Božím slovem a Kristovým tělem ve svátosti. I když se pak rozejdeme do svých domovů, naše vztahy přetrvávají. Jimi si můžeme v čemkoli pomoci i ve světě. Měli bychom pečovat o to, aby byly opravdu dobré, především v našich rodinách, aby z nich vyzářovala láska, kterou čerpáme z Krista. Jedině tak můžeme křesťanství i církvi vydávat věrohodné svědectví. Že patříme k sobě a že jsme vřazeni do společenství třesťských občanů, nás má naplňovat radostí a ještě více z toho, že jako křesťané náležíme do jihlavského vikariátu a s ním do

brněnské diecéze. A tak bychom mohli pokračovat až k našemu společenství se světovou církví, kterou v rozvojových zemích rozšiřují a budují misionáři a jejich pomocníci. Mezi ně patří i manželé Nerušilovi působící ve Východním Timoru. Z jejich dopisů, které posílají do Třeště, je znát velké nadšení pro tuto službu, i když je velmi náročná.

Provázíme misionáře svými modlitbami a po jejich příkladu se snažme spolupracovat s lidmi kolem nás. Ne jen se souvěrci, ale se všemi, kdo to právě potřebují. Budeme-li lidmi pohotovými i pohoťovými, kteří stavějí na Božím milosrdenství, budeme i ty další farní dny prožívat v pravé radosti a jako šířitelé pokoje.

K tomu vám přeji a vyprošuji hojnost milostí od Pána.

P. Jaroslav

FARŇÁK 2017

Zase jedna z nevšedních nedělí... Slavenní mše v 10:00 hod. s klasickým „prodloužením“, přesun do místního kulturního střediska na tradiční řízkobraní doplněné hutným (pro některé i chutným ☺) bramborovým salátkem, poté něco zábavného a nakonec PŘEDNÁŠKA.

Takže popořádku ...

Mše - vyslechli jsme si „nespravedlivé“

evangelium sv. Matouše o dělnících pracujících na vinici (všichni bez pardonu za denár), po kterém se pak pan farář snažil vysvětlit, jak to s tou „nespravedlností“ vlastně je. Za mě... - docela se mu to i povedlo ☺!

Řízek, salát – o tom není co vyprávět, snad jen, že nám přibývá (a z mého místního šetření zřejmě i bude přibývat) tzv. individuálních

„vaříčů brambor“, kteří si je nosí do KD v hrncích či rozmanitých pikslách. Námět k diskuzi - nechtělo by to třeba změnu???

Kulturně – zábavní vložka - takové pěkné, milé, legrační a příjemně krátké divadélko z katolického prostředí, konkrétně z hodiny náboženství. Obsazeno třemi vynikajícími herci - Vojtěch Kalčík coby žák kladas, vždy příkladně nabit vědomostmi a slušným chováním, Martin Burda v roli faráře provádějícího opakování učiva, a náš duchovní otec Tomáš coby žák záporák s nagelovaným výtvozem na hlavě - nedochvilný, přídrzlý a věčně nepozorný (takové malé „ádéhádéčko“ s nemístnými poznámkami ☺).

Velká farní soutěž – průzkum vědomostí farníků z těchto oblastí: FATIMA, DIECÉZE, FARNOST, BIBLE. Celkem šestnáct otázek. Těž jsem si zasoutěžila společně s mými spolu-stolujícími, a i přes soustavné napomínání moderátora o tom, že to není týmová práce, jsem to nakonec dotáhla na třicet bodů. Našli se samozřejmě i soutěžící s plným počtem bodů (čtyřicet) – FARNÍKEM ROKU se stal pro mě naprosto neznámý pán (snažila jsem se zjišťovat totožnost, ale bohužel asi u špatných zdrojů), jemuž znovu stáli v patách Josef Kolba se svojí nepřekonatelnou maminkou. GRATULUJEME!!! Ne všichni však oplývají dokonalými znalostmi... Z mého soukromého pátrání vyšlo najevo, že někteří se dostali i na rekordních minus šestnáct bodů – ale hlavu vzhůru, vše se dá dohnat ☺!

Přednáška – P. Jiří Kaňa, farář z Blanska. Hovořil na téma Farnost jako živé společenství, jako rodina. Zprvu nejprve trocha teorie, komentování vystříhaných novinových článků na různá témata dnešní doby, facebook, hojnost = obezita, dobrovolně bezdětná manželství atd... Člověk upřednostňující především komfort jedince před životem ve společenství. Stežejní větou bylo, cituji: „Každá služba ve farnosti je důležitá. VE FARNOSTI BY MĚL BÝT KAŽDÝ NĚJAKOU SLUŽBOU POVĚŘENÝ A ZA NĚCO ZODPOVĚDNÝ.“

A pak to přišlo ... Obsáhla prezentace z činnosti farnosti Blansko... Nic podobného jsem v životě neviděla, ani neslyšela...

Farář, který skutečně aktivně zapojí snad úplně každého do čehokoliv ☺! V jejich farním společenství funguje kroužek MALÁ PEKAŘKA (pečení vánočních perníčků - matky s dětmi), kroužek MALÝ VČELAŘÍK (skupiny starající se o farní včelstvo), kroužek MALÝ SLEPIČÁŘ NEBO DRŮBEŽÁŘ - nezastihla jsem správný název (skupina starající se o slípky), kroužek MALÝ ZÁMEČNÍK (otcové se syny vyrábějí formičky na pečeni), kroužek MALÁ ŠVADLENKA (matky s dcerami našívají zástěrky), kroužek MALÝ ŘEZBÁŘ (otcové se syny tvoří ze dřeva), kroužek MALÝ ÚDRŽBÁŘ (otcové se syny kutí cosi ve staré dílně), kroužek DIVADELNÍ (rodiny s dětmi připravují různá představení), jakýsi OVČÍ KROUŽEK (skupina starající se o stříhání a zpracování ovčí vlny), kroužek VELKÝ PATCHWORK (skupina žen šijící např. křestní roušky - proč je kupovat ???), kroužek TANEC V SEDĚ (seniorské tanečky na židli)...

PŘIPADÁ MI TO JAKO TAKOVÉ JEDNO OBŘÍ DDM ...

Krom toho ještě pořádají MÓDNÍ PŘEHLÍDKY, takový „KATOLIK FASHION WEEK“, - nechybí ani DÍLNY PRO DĚTI A DOSPĚLÉ, SPOLEČNÉ VÝLETY, velmi dobře fungují tzv. FARNÍ BABIČKY (skupina žen zajišťujících hlídání dětí)... A toto je pouze výčet toho, co jsem si stačila poznamenat.

A co mě dostalo nejvíc? Na některých mších ministruje pouze tzv. STARÁ GARDA, což je v Blansku velmi početná skupina mužů 40 +, mladší ministrantici sedí v lavicích a s obdivem pozorují své otce, jak jim to u oltáře jde ☺! Není i toto výzva pro naši farnost, CHLAPCI, MUŽI, ŽIVITELÉ I NEŽIVITELÉ RODIN???

Zkrátka - v Blansku mají skutečně VELMI ŽIVÉ (pro mě až místy nepředstavitelně) SPOLEČENSTVÍ FARNÍ RODINY, které jim můžeme buď jen závidět, anebo pro začátek pořídit na farní zahradu alespoň pět slepic (ošetřovatelé by se jistě našli ☺)!

- JaD -

DĚJINY PRVOTNÍ CÍRKVE

(na pokračování 3/4)

Druhé stádium pronásledování – hromadné procesy

Ve třetím století v pronásledování nastává radikální změna. Není už to lid a židé, kdo na prvním místě vedou boj proti křesťanům, ale je to císař a státní moc. Radikální vlny pronásledování střídají období klidu a prosperity.

Prvním, kdo vyhlásil válku křesťanům ve třetím století, byl císař Septimus Severus (193 – 211). Zakázal přestupovat k židovství a křesťanství. Přijetí křtu se stalo trestným činem a ne být křesťanem jak za předchozí doby. (Lépe to zapadlo do římského práva.)

Stát rozjel pronásledování katechumenů a nově pokřtěných. Byli poprvé vyhledáváni policejním způsobem a nebylo to jen na udání jak v předchozí době. Nevíme, jestli se tak dělo po celé říši, ale známe z pramenů takovéto pronásledování v Alexandrii a Kartágu. (Do této skupiny mučedníků patří Origenus či Perpetua.) Pokud byl křesťan vypátrán, neznamenal to smrt, ale stačilo vykonat modloslužbu a byl propuštěn. Každopádně toto pronásledování bylo celkem rychle zastaveno a až na ojedinělé procesy (svatý papež Kalixt + 222) byl v říši klid.

Další vlna pronásledování se objevila za císaře Maxima Thraxe (235 – 238). Tentokrát byla

zaměřena proti klerikům. Na nucené práce na Sardinii byl odeslán svatý papež Poncián (230 – 235) a protipapež svatý Hippolyt. Oba již byli vysokého věku a neočekávali, že se vrátí do Itálie, tak Poncián jako první papež v dějinách církve rezignoval na papežský stolec a i přívrženci Hippolyta uznali nového papeže svatého Anteruse. (Zajímavostí je, že jak papež, tak i vzdoropapež jsou svatí, a v církevním kalendáři si je připomínáme v jeden den - 13. srpna.)

Velké pronásledování bylo za vojenského císaře Decia (249 – 251). Dnes o něm nic víc nevím, než to, že za něho proběhlo největší pronásledování od úmrtí Krista do jeho doby. Nařídil, že v jeden den v celé říši musí všichni přinést oběť bohům. Za tímto účelem byly zřízeny komise a to i na vesnicích, které vydávaly potvrzení o účasti na modloslužbě. Kdo by neměl do určitého data potvrzení, byl by stíhán. Nebylo zmíněno, že je to namířené na křesťany, ale všem bylo jasné, že to tak je. Židé měli zvláštní výsady a z největší pravděpodobnosti se to na ně nevztahovalo.

Protože to byla akce velkých rozměrů, tak ve větších městech bylo komisí několik. Mnozí křesťané podlehli a hned v prvních dnech obětovali. Proti tomu se postavil svatý biskup z Kartágu

Cyprián a svatý Dionysius z Alexandrie. Někteří křesťané vyčkávali a za úplaty nebo po rozmluvě dostali od některých členů komise lístky, občas i pro celé skupiny lidí, kteří vůbec nepřišli do fronty. Někdy úředníci byli ledabylí a lístky vydávali bez oběti a občas úředníci úřadovali doma po pracovní době za úplatek. A tak se stalo, že velká část křesťanů vůbec obětovat nešla.

Pro církev takovýto systém pronásledování byl překvapující a mnozí biskupové protestovali proti podvodu ze strany křesťanů. Následovala těžká pokání (zákaz až dva roky chození ke svátostem). Akce pro císařskou kancelář byla velký triumf, protože si mysleli, že vymítili křesťanství v říši, ale skutečnost byla jiná, i když nemalý počet křesťanů nemělo čisté svědomí. Systém, kde věřící udělají těžký hřích, se ukázal jako nefunkční. Ne každý křesťan provedl modloslužbu nebo podváděl, a tak z tohoto krátkého pronásledování máme mnoho mučedníků. (např. papež Fabian - 250)

Císař Galus (251 – 253) poslal do vyhnanství papeže Kornélia, který tam brzy zemřel a následně do vyhnanství poslal jeho nástupce Lucia I.

Za císaře Valeriana (253 – 260) byl na počátku jeho vlády relativní klid, ale na konci vlády začal vydávat protikřesťanské edikty. 257 – uzavření shromaždišť, 257 – biskupové do vyhnanství, 258 – pronásledování a usmrcování kléru. (V r. 258 byl popraven papež Sixtus II. a jeho 4 jáhni. Možná byl mezi nimi i svatý Vavřinec, dále byl usmrcen svatý Cyprián a další klerici.) Sám císař špatně dopadl, protože po prohrané válce na východě skončil v perském otroctví.

Jeho syn císař Gallien zastavil pronásledování a klid v říši trval přes 40 let. Za tuto dobu se postavilo mnoho nových kostelů, přibýlo mnoho přestupů na křesťanství a počet věřících stoupl nul dvojnásobně.

Nový císař Dioklecián (284 – 305) změnil tvář říše. Udělal správní reformu a říši stabilizoval. Za jeho vlády se křesťané dostávají na ty nejvyšší posty v říši přímo na císařský dvůr. Ale na konci jeho vlády přichází radikální obrat. Dva roky před koncem vlády náhle nechal rozbořit velkou baziliku v císařské rezidenci v Nikomédii. Zároveň popravil na císařském dvoře biskupa Anthinuse a všechny přední křesťany v nejvyšších úřadech.

Vydává edikty pro říši. Obětní úkony modlám, konfiskace nemovitého majetku, ničení všech knih a spisů. Kdo vydal knihu, bylo to jako modloslužba a nic se mu nestalo. Kontroly po domech byly velmi důkladné, kontrolovaly se boty a nádobí, jestli tam není náboženský list. Po konci pronásledování se mezi přeživšími křesťany rozšířily velké hádky, jak se postavit k těm, co zapřeli Krista. Drtivá většina mučedníků je z tohoto posledního pronásledování v říši. (Šebestián, Pankrác, Anežka, Soteris, Protus, Hyacint, Petrus, Marcelinus a dal.) Popravy křesťanů byly s různou intenzitou po říši. Na východě, kde vládl Galerius, byly až do roku 311.

Ze třetího století známe několik set mučedníků. Dalším zdrojem jsou hroby, které dnes už nikdo neuctívá (upadly v zapomnění). Těch je několik tisíc, ale nic o nich dnes nevíme, jen to, že se v den úmrtí v místní církevní obci připomínaly. Už ve starověku se to snažili odstranit, je to časté období vzniku legend o mučednících. (Někdy jejich život byl dán do období, kdy prokazatelně žádné pronásledování nebylo.)

Jména vymyšlená nejsou, jen je spíš nafouknutý počet druhů kolem hlavního mučedníka. Nejde přesně určit, kolik je v prvotní církvi mučedníků, zcela jistě to nejsou miliony. (Tolik ani nebylo křesťanů, aby to bylo možné.) A ani ve starověku to není uváděno. Na druhou stranu to nízký počet nebyl. Zdá se, že mučedníků bylo v prvních 3 stoletích mezi 100 tisíci až milionem v celé říši.

Počet mučedníků je jen zlomek lidí, kteří nějak trpěli (věznění, mučení, vyhnanství, uprchlictví, konfiskace majetku či rozbití rodin).

Pronásledování mělo i velmi negativní vliv. Zabraňovalo rychlejšímu šíření víry, neustále likvidovalo elity (biskupy, kleriky). Ale mělo i pozitivní účinek. Nezávislost církve na státní moci. Snaha o spravedlivý stát – rovnost náboženství + byla uchráněna od caesarapismu díky samostatnosti za pronásledování.

Josef Kolba

KALENDÁŘ

- 29.9. setkání prvkomunikantů
v Brně na Petrově
- 30.9. 17:00 konírna na faře,
pingpongový turnaj
- 5.10. rekolekce kněží v Třešti
- 6.-8.10. dívčí víkend a víkend
pro ministranty
- 22.10. misijní neděle
- 29.10. 15:00 dušičková pobožnost
na hřbitově v Třešti
- 1.11. 16:30 Slavnost všech svatých
Růžená
- 18:00 Třešť
- 2.11. Památka všech věrných
zemřelých
- 16:30 Růžená
- 18:00 Třešť
- 12.11. poutní slavnost sv. Martina
v Třešti - 10:00, 18:00
- 17.11. svatomartinský turnaj
ve florbale v Třešti
- 25.11. děkanské setkání mládeže
v Lukách
- 26.11. 16:00 muzikál Jesus Christ
Supermlád v kulturním domě
v Třešti
13. a 15.12. zpovídání před Vánoce
v Třešti (více kněží)
- 14.12. zpovídání před Vánoce
v Růženě

ADOPCE NA DÁLKU

Naše farnost si od října adoptuje čtrnáctiletou dívku z Indie jménem Kathkari Divya, které budeme ročně přispívat 4.900,- Kč na vzdělání. Divya je dobrá studentka, velice se snaží, aby měla ve škole dobré výsledky. Dobře tančí a jdou jí různé sporty, pomáhá ostatním ve škole a zapojuje se mezi ně, je přátelská. Její rodina má zájem na jejím vzdělání. Otec pracuje, je závislý na alkoholu, ale stojí o to, aby Divya získala kvalitní vzdělání. Musí se také starat o své stárnoucí rodiče. Matka dbá o rodinu a dohlíží na vzdělání obou dětí.

otec Tomáš

TV NOE VYSÍLÁ Z JAVOŘICE

Televize Noe dnes vysílá v DVB-T2 z vysílače Javořice pro Jihlavu a okolí. Pro příjem televizních programů v systému DVB-T2 je potřeba televizor nebo Set-Top-Box (připojený ke stávajícímu televizoru), který umí přijímat televizní signál v kódování HEVC (H.265). V domech se společnou televizní anténou (STA) může být potřebná úprava nastavení STA jejím správcem.

otec Tomáš

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Křty

Třešť: Natálie Liškářová

Inna Majdičová

Růžená: Terezie Štrejbarová

Tomáš Vrátil

Pohřby

Růžená: Jiří Hybášek

Třešť: Václav Kadlec

Anna Králíková

Marie Satrapová

Anežka Štrejbarová

Vladimír Novák

Josef Kovařík

Jaroslav Gregor

Marie Neradná

Vladimír Svěrák